

ת"פ 24061/01/15 - מדינת ישראל, יחידת תביעות ירושלים נגד איאד אסקאפי, עלאא חושיה, עומר פקיה, עלאא טהה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 24061-01-15 מדינת ישראל נ' אסקאפי(עציר) ואח'

בפני	כבוד השופט ד"ר אוהד גורדון
המאשימה	מדינת ישראל יחידת תביעות ירושלים
נגד	
הנאשמים	1. איאד אסקאפי (עציר) על-ידי ב"כ עו"ד פראס מוסטפא 2. עלאא חושיה (עציר) 3. עומר פקיה (עציר) נאשמים 2 ו-3 על-ידי ב"כ עו"ד נאשף דרוויש 4. עלאא טהה (עציר) על-ידי ב"כ עו"ד ואסים דראושה

גזר דין

רקע

1. כתב האישום הוגש ביום 13.1.15. הנאשמים כפרו במיוחס להם, ונערכו מספר ישיבות הוכחות בימים 19.4.15, 19.5.15, 20.5.15 ו-30.6.15. במהלך הישיבה מיום 30.6.15 הגיעו הצדדים להסכמה לפיה כתב האישום תוקן, והנאשמים הודו בו והורשעו. הדיון נדחה לצורך קבלת תסקיר שירות המבחן בנוגע לנאשם 1. ביום 11.10.15 נשמעו טיעונים לעונש.

2. לפי העובדות בהן הורשעו הנאשמים, ביום 31.12.14 בסמוך לשעה 19:15 התפרצו הם לדירה בתל אביב (להלן: "הדירה"). סמוך לשעה 16:00 יצא הנאשם 1 מירושלים לכיוון תל אביב, כשהוא נוהג ברכב גנוב שלוחיות הזיהוי שלו הוחלפו (להלן "הרכב"). סמוך לשעה 19:15 נכנסו הנאשמים לדירה בתל אביב תוך שעקרו את מערכת האזעקה וגנבו תכשיטי גולדפילד רבים, שעונים וסיכות. הם המשיכו להסתובב באזור גוש דן וסמוך לשעה 20:15 נסעו לכיוון ירושלים כשהם ברכב.

כשהגיעו למיקום הסמוך למחלף שורש, יצאו שוטרי בילוש מרכב שנסע במרחק מה כדי לעצור את הנאשמים. בתגובה, נאשמים 2 עד 4 נמלטו מהרכב ונאשם 1 נותר בתוכו. כשהשוטר ועקנין הגיע לרכב, נותר הנאשם 1 לשבת במושב הנהג כשדלת הרכב נעולה, ואז לחץ על דוושת הגז עד שהרכב נתקל בניידת נוספת בה ישב השוטר פרנקו ואשר חסמה את נתיב הנסיעה. השוטר ועקנין ירה בחלון הסגור באמצעות אקדח "טייזר" ואז עלה בידו לפתוח את הדלת. כשעשה כן, הבחין בנאשם 1 אווז מברג ובין רגליו מכשיר טלפון. הנאשם 1 נאבק בשוטר ועקנין, הדפו ובעט בו. גם כשהצטרף השוטר פרנקו המשיך הנאשם 1 במאבק, עד שהשוטרים הצליחו לגבור עליו. בחיפוש על גופו נמצא טלפון נוסף.

הנאשמים 2, 3 ו-4 יצאו כאמור מהרכב. הם ניסו להימלט ולאחר מרדף נתפסו. הנאשם 2 נמלט כשהוא יחף

ובמנוסתו השליך דבר מה. גם הנאשם 3 השליך במהלך המרדף חפצים: כפפות, טלפון נייד ותכשיטים. הנאשמים 2 ו-3 אף נאבקו עם השוטרים בניסיון להימלט מידיהם, עד שהוכרעו. בתוך הרכב נתפסו כלי פריצה: פטיש, לום, מברג, כפפות, כובעים ופנס, וכן נתפסו כובע זיהוי משטרת ורכוש שנגנב מהדירה.

הנאשמים 2, 3, ו-4 שהו במעמד זה בישראל ללא היתר שהיה.

3. בגין מעשים אלה, הורשע כל אחד מן הנאשמים בעבירות של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן "חוק העונשין"); התפרצות, לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין; גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין; והיזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק העונשין. הנאשם 1 הורשע, בנוסף, בעבירות של הסעת שוהה בלתי חוקי, לפי סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952 (להלן "חוק הכניסה לישראל"); נהיגה פוחדת של רכב, לפי סעיף 338א(1) לחוק העונשין; נהיגה ללא רישיון נהיגה, לפי סעיף 10א לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א-1961; ונהיגה ללא ביטוח, לפי סעיף 2א לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תשל"ל-1970. נאשמים 2, 3 ו-4 הורשעו בנוסף בעבירה של כניסה לישראל שלא כחוק, לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל. הנאשם 3 הורשע גם בעבירה של שיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק העונשין.

תמצית טיעוני הצדדים

4. המאשימה עמדה על חומרת המעשים ונתוניהם האישיים של הנאשמים, לרבות עברם הפלילי. הודגשו האלמנטים לחומרה שבמעשה ההתפרצות המשותף ובניסיונותיהם של הנאשמים להתחמק מן השוטרים עד שנתפסו. נטען כי עניינו של הנאשם 1 מצדיק ענישה מחמירה יותר מזו של שותפיו: לשיטת המאשימה יש לחייבו בעונש של 33 חודשי מאסר, לפי מתחם ענישה שבין 24 ל-36 חודשי מאסר, בעוד שליתר הנאשמים ביקשה לגזור עונש של 26 חודשים, לפי מתחם שבין 15 ל-30 חודשי מאסר. עוד התבקשו פסילת רישיון נהיגה לנאשם 1, קנס גבוה לכל הנאשמים, פיצוי למתלוננת ועונשים מותנים.

5. באי-כוח הנאשמים עתרו להקל עם מרשיהם. ראשון טען ב"כ הנאשמים 2 ו-3, כי על גזר הדין להיצמד לעובדות כתב האישום. עוד הוסיף כי לא דובר בעבירה מתוכננת או כזו שלוותה בתחכום וכי לא בוסס שהנאשמים 2 עד 4 היו מודעים להיות הרכב גנוב. רוב טיעוני התמקדו בשיקול הענישה הנוהגת ובטענה לפיה יש לאמץ מתחם ענישה נמוך מזה לו עתרה המאשימה, לשיטתו בין 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ובין 13 חודשי מאסר. עוד טען כי אין לייחס משקל לחומרה לכך שלקוחותיו שוהים בלתי חוקיים, כי עונשם צריך להיות זהה לעונשו של עבריין תושב הארץ וכי תנאי מאסרם קשים במיוחד. בנוסף, לשיטתו אין צורך בהרתעת הנאשמים משלא בוסס רצידיביזם. הוא ביקש לגזור עונש ברף התחתון של המתחם שהציג.

ב"כ הנאשם 1 הצטרף לטיעוני קודמו, לרבות לעניין מתחם העונש ההולם. נטען כי תסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם 1 מבטא נטילת אחריות, וכי על בסיס הנתען בו מפי הנאשם יש לקבוע כי הנאשם 1 לא השתתף בהתפרצות אלא שהיה ברכב. הודגשה הודאת הנאשם שקיצרה את ההליך, גילו הצעיר והמצוקה הכלכלית בה גדל.

אף ב"כ הנאשם 4 הצטרף לטיעוני קודמיו, והציג את נסיבותיו האישיות של מרשו שמפרנס לבדו את משפחתו, תפקד היטב בתקופת המעצר ובמהלכה נולדה לו בת אותה טרם ראה. עו"ד דראושה הדגיש את הודאת מרשו ואת הרשעתו הקודמת שהיא רחוקה בזמן, והוסיף וטען כי הרכוש הגנוב נתפס והושב לבעליו.

6. שני הצדדים הציגו פסיקה לעונש, כל אחד לתמיכה בטיעוניו, והקדישו נתח מטיעוניהם לפסק הדין בע"פ

370/14 סלפית ואח' נ' מדינת ישראל (10.7.14) ולהשלכותיו על גזר דין זה. אעסוק בכך בהמשך.

7. הנאשמים נשאו דברים קצרים בהם הביעו צער על המעשה. הנאשם 2 הוסיף כי בתו מגיעה לבקרו ולא יודעת שהוא אביה, דבר המכביד עליו. הנאשם 4 הוסיף כי איבד ממשקלו במאסר וביתו "נגנב" בתקופה זו, וחזר על כך שנולדה לו בת אותה טרם ראה. אביו של הנאשם 2 ביקש רחמים על כל הנאשמים, וציין כי בנו נשוי ואב לילדה ואחיותיו סטודנטיות.

מתחם העונש ההולם

8. הגם שהנאשמים הורשעו במספר עבירות הרי שמדובר, מהותית, בעבירות שבוצעו במהלך אחד של התנהלות עבריינית. בהתאם למבחני "הקשר ההדוק" שעוגנו בפסיקת בית המשפט העליון לפרשנות המונח, המדובר ב"אירוע" אחד (ראו ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.14). כל פסקי הדין הנזכרים בגזר הדין פורסמו ב"נבו"; ע"פ 5643/14 עיסא נ' מדינת ישראל (23.6.15)). על רקע זה, ייקבע מתחם עונש אחד לכל אירוע. עם זאת, כפי שיפורט ישנם הבדלים מסוימים בין מעשי הנאשם 1 ומעשי יתר הנאשמים, כך שבעניינו מדובר ב"אירוע" שונה במקצת ובהתאם מתחם העונש שיקבע לגביו.

9. הנאשמים חטאו בעבירות חמורות. עבירת ההתפרצות נועדה לגונן על קניינם של בני הציבור, ובהקשר הנדון להוסיף ולהגן עליהם מפני כניסה לא מורשית לבתיהם. בחדירה של זר למקום מגוריו הפרטי של אדם לצורך ביצוע עבירה יש כדי לערער בצורה ניכרת את תחושת הביטחון האישית. זאת ועוד, אירועי התפרצות טומנים בחובם את הסכנה להסלמה, עד כדי נקיטה באלימות וסיכון לגוף ואף לנפש.

הנאשמים ביצעו את ההתפרצות בחבורה, תוך גרימת נזק שבעקירת מערכת האזעקה של הדירה וגניבת רכוש. הם הוסיפו וביצעו עבירות נוספות בניסיון להימלט מתפיסה, נאשמים 1, 2 ו-3 תוך מאבק אלים עם השוטרים, ונאשם 3 אף ניסה להיפטר מרכוש בניסיון לשבש את החקירה. עבירות אלה מבקשות לגונן על מלאכת אכיפת החוק, הן בהגנה על העוסקים בה והן במניעת הפרעה לה. השילוב שבין כל אלה מציג התנהלות בעלת גוון עברייני מובהק, שיש בה משום פגיעה של ממש בערכים המוגנים.

10. נאשמים 2, 3 ו-4 ביצעו את העבירות בעודם שוהים בלתי חוקיים בישראל. סנגוריהם טענו כי לא מדובר בשיקול לחומרה. דעתי אחרת.

ראשית, הרי שמדובר בעבירה נוספת על החוק, המבקשת להתמודד עם סיכון לביצוע עבירות בידי השוהים הבלתי חוקיים בדגש על הפן הבטחוני, ובגינה נוהגים בתי המשפט לגזור עונשי מאסר (רע"פ 3173/09 פראג'ין נ' מדינת ישראל (5.5.09); רע"פ 3677/13 אלהרוש נ' מדינת ישראל (9.12.14)). שהיית הנאשמים שלא כדין בארץ תוך ביצוע התפרצות ועבירות נוספות פוגעת אפוא בצורה משמעותית בערך המוגן בידי העבירה הנדונה.

שנית, להבדיל מעבירות של כניסה שלא כדין המבוצעות לצרכי פרנסה, יש חומרה יתרה בניצולה של ההשות הבלתי חוקית בישראל לצורך ביצוע מעשים בלתי חוקיים הפוגעים בתושביה (השוו: עפ"ג (י-ם) 61965-12-14 פכר נ' מדינת ישראל (15.2.15)). המדובר אפוא בשיקול לחומרה.

11. ועם זאת, איני סבור כי בשקלול כל העבירות בהן הורשעו הנאשמים השונים, עניינם של הנאשמים 2 עד 4 אלה חמור יותר מזה של נאשם 1. למעשה, עניינו של האחרון חמור, במידת מה, משל שותפיו. הנאשם 1 ניצל את היותו תושב ישראל כדי להסיע את הנאשמים ששהו בישראל באופן לא חוקי, כחלק ממהלך ביצוע

העבירות בו נטלו הנאשמים כולם חלק. הנאשם 1 אף עשה זאת באמצעות רכב גנוב שלוחיות הזיהוי שלו הוחלפו ובו הובלו הרכוש הגנוב ומבצעי ההתפרצות, דבר המשתלב ביתר הנתונים שהוצגו לעיל ומדגיש את אופייה העברייני של ההתנהלות הנדונה. לא ניתן לקבל את הטענה העובדתית כי שימש "אך" כנהג, הסותרת את העובדות בהן הודה. לו היה לה בסיס, היה על ההגנה לעמוד כי תיכלל בכתב האישום המתוקן. לכך מצטרף ניסיון הימלטותו של הנאשם 1 תוך התנגשות בניידת בה ישב שוטר, על הסיכון הכרוך בכך.

קיימים אפוא הבדלים המדגישים את חומרת מעשיו, ועם זאת לא מדובר בהבדל דרמטי שכן התנהלותו של הנאשם 1 אינה מנותקת מזו של יתר הנאשמים. כולם פעלו יחד למטרה משותפת. על רקע זה אני סבור, כי יש לקבוע בעניינו מתחם עונש שהוא חמור מזה של יתר הנאשמים במידת מה.

12. ההגנה טענה, והדבר לא הוכחש בידי הצד שכנגד ונתמך בעובדות כתב האישום, כי הרכוש הגנוב נתפס והוחזר לבעליו. טענה זו תישקל לקולה. ועם זאת, ממשקלה יגרע נתח וזאת נוכח העובדה שהחזרת הרכוש לא הייתה פרי יזמתם של הנאשמים או חרטה שלאחר מעשה, אלא תוצאה של תפיסתם עם הרכוש. בנוסף, לצורך גניבת הרכוש גרמו נזק שבעקירת מערכת האזעקה. זאת ועוד, סעיף 40ט(א)(3) לחוק העונשין מורה לשקול לא רק את הנזק שנגרם בפועל אלא גם את הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע ההתפרצות, כשבגדר האפשרויות הסבירות מצוי גם תרחיש של שלילת הרכוש מבעליו וכאמור גם תרחישים קשים יותר של התפתחות אירוע אלים במפגש שבין בעל הדירה לפורצים.

13. באי כוח הנאשמים הקדישו, בטיעוניהם, מקום נרחב לשיקול הענישה הנוהגת או, ביתר דיוק, לפסק דין מרכזי - הוא פסק דינו של בית המשפט העליון בע"פ 370/14 **סלפיתי ואח' נ' מדינת ישראל** (10.7.14). אחד המערערים באותה פרשה, אחמד נתשה, הורשע בעבירות של קשירת קשר לפשע, גניבה וכניסה והתפרצות למקום מגורים, שעניינן בשתי התפרצויות שביצע עם אחרים. בית המשפט העליון קיבל את ערעורו על עונש של שבעה חודשי מאסר שנגזר עליו, והמירו בשישה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות. זאת, בין היתר, בשים לב להעדרן של הרשעות נוספות, לסיכויי שיקומו ולהמלצת שירות המבחן. בפסק הדין הוזכר כי הערכאה הדיונית קבעה לכל "אירוע" מתחם ענישה הנע בין שישה חודשי מאסר לריצוי בפועל או בעבודות שירות, לבין עשרים חודשי מאסר. ההגנה בהליך שלפני הדגירה, כי בית המשפט העליון לא התערב בקביעה זו וטענה כי מדובר בהלכה מחייבת אשר למתחם הענישה בעבירת התפרצות.

14. אין עוררין כי קביעה זו, ככל הלכה פסוקה של בית המשפט העליון, מחייבת את הערכאות הדיוניות ורלבנטית אף לענייננו. ועם זאת, אני סבור כי יש בה למצות את הדיון בשיקול הענישה הנוהגת לצורך קביעת מתחם העונש ההולם בעניינם של הנאשמים. זאת, ראשית, משום שאיני מזהה בפסק הדין כוונה למצות דיון זה ולספק הנחיה גורפת ואחידה אודות מתחם העונש לעבירות ההתפרצות. כפי שיוצג בהמשך, הפסיקה הענפה העוסקת בהתפרצויות, לרבות החלטות בית המשפט העליון, מציגה ענישה המתמקדת בעונשי מאסר בפועל. אין בפסק הדין בעניין **סלפיתי** קביעה או אמירה לפיה בית המשפט ביקש לשנות לקולה את הענישה בעבירה זו. נהפוך הוא, עת דן במתחם העונש שנקבע לגבי אחמד נתשה, קבע בית המשפט כי "אינוסבורים כינפלגם במתחם הענישה שנקבע על-ידי בית משפט מאשר נראה הכי הוא משקף, מחד גיסא, את חומרת מעשיה העבירה והאופן בו בוצעו (בצוותא ותוך תכנון מוקדם) ומאידך גיסא, את העובדה ביצועם אכן אינן מקומות אדם ברף העליון של החומרה". בדברים אלה יש המחשה של העובדה כי מתחם העונש ההולם נקבע לעבירה מסוימת בנסיבות ביצועה הפרטניות, וכי אין הקבלה מלאה בין מקרה למקרה. לטעמי, קריאת פסק הדין מלמדת כי בית המשפט העליון סבר שהמתחם האמור נכון לאותו מקרה בנסיבותיו, לגביהן נקבע כי הן אינן ברף העליון של החומרה, ולא דווקא לעבירות ההתפרצות מכאן ולהבא.

15. עיון בפסיקה שלאחר פסק הדין בעניין **סלפית** מלמד, כי במספר מקרים התפרשה ההכרעה באופן בו אני מפרשה - כלומר כהחלטה שאינה מעגנת מתחם ענישה לעבירות התפרצות ככלל. באותה פסיקה נקבעו מתחמי ענישה העולים על זה שנקבע בעניין **סלפית**. ראו למשל ת.פ. (י-ם) 23789-04-14 **מדינת ישראל נ' נג'ם** (23.10.14) שאושר בעפ"ג (י-ם) 54084-11-14 **נג'ם נ' מדינת ישראל** (26.4.15); ת.פ. (י-ם) 10874-03-14 **מדינת ישראל נ' בדואן** (5.8.15); ת.פ. (י-ם) 37380-08-14 **מדינת ישראל נ' סינארט** (12.5.15); ת.פ. (י-ם) 26645-01-14 **מדינת ישראל נ' ערפה** (8.7.15). לפרשנות אחרת ראו ת.פ. (רח') 43348-04-13 **מדינת ישראל נ' קריספין** (8.9.15).

16. זאת ועוד, ההכרעה בעניין **סלפית** אינה ניצבת לבדה. עבירת ההתפרצות נדונה בבתי המשפט חדשות לבקרים, והפסיקה שנצברה מציגה ענישה קפדנית המתמקדת בעונשי מאסר בפועל לתקופות משמעותיות. זאת, בהתאם להנחיותיו של בית המשפט העליון להחמיר בענישה בגין העבירה האמורה נוכח שכיחותה, ההכרח בביסוס הרתעה שתספק הגנה לציבור ומתן משקל הולם לפגיעה בקורבנות. לפי ההנחה "תינקטגישהמחמירהבענישהעלעבירותרכושבכללועלעבירות גישהאשרתציבהגנהמשמעותיתועיליהיותרלביתחונםשלאזרחיםתמימים, ואשרתעניקאתהמשקלהראויגםלמחירהנפשיוהצערשמוסביםלהםבשלהחדירהלפרטיותם" (רע"פ 10551/09 **יורובסקי נ' מדינת ישראל** (7.1.10). ראו גם רע"פ 244/10 **קרופניק נ' מדינת ישראל** (25.1.10); רע"פ 1708/08 **מרדכי לוי נ' מדינת ישראל** (21.2.08)).

מקרים בהם בוצעו התפרצויות בנסיבות דומות לאלה בהן עוסק גזר דין זה, לעיתים בידי מי ששהו בישראל שלא כדין ולעיתים בשילוב תפיסה לאחר הימלטות ותוך מאבק בשוטרים, מציגים ענישה הנעה בין כשנת מאסר או מעט פחות מכך ועד לשלוש שנות מאסר, בצירוף מאסר על תנאי ולעיתים עונשים נוספים כגון קנס או חיוב בתשלום פיצוי. כדוגמאות ובנוסף לפסיקה הנזכרת לעיל אזכיר את רע"פ 5494/10 **חושיה נ' מדינת ישראל** (21.7.10); עפ"ג (חי') 33356-06-13 **הדיב נ' מדינת ישראל** (2.1.14); עפ"ג (מרכז) 41172-04-14 **אבו גררה נ' מדינת ישראל** (29.06.14); עפ"ג (מרכז) 17547-12-09 **פאקיה נ' מדינת ישראל** (2.2.10); ת.פ. (רח') 61148-12-14 **מדינת ישראל נ' גמהור** (2.3.15); ת.פ. (י-ם) 33788-11-14 **מדינת ישראל נ' אבו עלי** (19.5.15); ת.פ. (י-ם) 47486-01-13 **מדינת ישראל נ' גנימאת** (9.10.13); ת.פ. (נצ') 3684-12-08 **מדינת ישראל נ' גריפאת** (14.6.09); ת.פ. (רח') 1961/08 **מדינת ישראל נ' ערגאני** (20.7.09); ת.פ. (כפ"ס) 3189/03 **מדינת ישראל נ' בוטראשוילי** (25.4.05).

קיימים כמובן מקרים בהם נגזרו עונשים קלים יותר, כגון מאסר לריצוי בעבודות שירות (למשל ת.פ. (בש) 40115-09-10 **מדינת ישראל נ' איטח** (23.5.12); ת.פ. (פ"ת) 21560-11-12 **מדינת ישראל נ' לסרי**; ת.פ. (רמלה) 7186-08-10 **מדינת ישראל נ' שמאסנה** (6.9.15)) אך אלה נוגעים דרך כלל לנסיבות מקלות כגון העדר הרשעות בפלילים, סיכויי שיקום גבוהים, עינוי דין או נסיבות אישיות חריגות, וקשה לראות בהם משום מייצג לענישה הנוהגת.

17. יש לזכור עוד כי הנאשמים נותנים את הדין בגין עבירות נוספות לצד עבירת ההתפרצות. עבירות שחומרתן אינה זניחה ושאינן בהן יש להבחין בין המקרה הנוכחי לבין ההכרעה בעניין **סלפית**. על העונש ההולם לחבוק את מכלול העשייה העבריינית שבמסגרת ה"אירוע" הפלילי ולשקף גם את התעוזה והסיכון הגלומים באופן בו ניסו הנאשמים להתחמק ממתן הדין.

18. כפי שציינתי לעיל, אני סבור כי יש להקביל בין הנאשמים השונים בקביעת מתחם העונש, וזאת משום שהגרעין הקשה של העשייה העבריינית באירוע הנדון בוצע, כך לפי העובדות בהן הודו, בידי כולם בצורה

משותפת, וגם המעשים שבוצעו בניסיון להימלט נושאים קווים משותפים. בקביעת המתחם לגבי נאשם 1 יש מקום להחמרה, הגם שמדודה.

19. נוכח המניע הכספי לביצוע העבירות, והנזק המסוים שנגרם למתלוננת (ראו לעיל לעניין מערכת האזעקה), אני סבור כי יש לכלול במתחם העונש גם קנס ופיצוי.

החוק מורה לשקול, בקביעת מתחם הקנס, גם את מצבם הכלכלי של הנאשמים. איש מן הנאשמים לא הציג ראיות אודות מצבו הכלכלי, והדברים אמורים גם בנאשמים 1 ו-4 שטענו למצוקה כלכלית. למרות זאת מצאתי להתחשב, בקביעת גובה הקנס, בטענה האמורה.

20. במכלול השיקולים אני קובע, כי מתחם העונש ההולם לעבירות בהן הורשעו הנאשמים 2 עד 4, בנסיבות ביצוען, כולל עונש מאסר לתקופה הנעה בין 12 חודשים לבין 30 חודשים וכן מאסר על תנאי, קנס שבין 1,000 ל-3,000 ₪ ופיצוי. אשר לנאשם 1, מתחם העונש ההולם כולל עונש מאסר לתקופה הנעה בין 13 חודשים לבין 32 חודשים, מאסר על תנאי, קנס שבין 1,000 ל-3,000 ₪, פיצוי, ופסילה מלנהוג וזאת בשים לב לעבירות שביצע של נהיגה ללא רישיון וביטוח.

קביעת העונש בתוך המתחם

21. הנאשמים הודו במיוחס להם ונשאו, כאמור, דברי חרטה. שיקול זה יזקף לזכותם בגזירת העונש, אך ממשקלו יגרע נתח. זאת, ראשית, משום שמן האופן בו נאמרו הדברים באולם בית המשפט בידי הנאשמים השונים התרשמתי כי הדברים שנשאו מתמקדים במחירים האישיים אותם משלמים הנאשמים על מעשיהם, ומקורם אינו בהכאה על חטא. התרשמות זו מגובה, לעניינו של הנאשם 1, באמור בתסקיר שירות המבחן כמפורט בהמשך.

שנית, הודאת הנאשמים הגיע בשלב מתקדם של ההליך, לאחר ארבע ישיבות הוכחות לא קצרות ושמיעתם של מספר עדי תביעה. ייעול ההליך היה, אפוא, מוגבל. זאת ועוד, התרשמתי כי ההחלטה לנהל את ההליך עד לשלב בו הודו הנאשמים נשענה על טעמים טקטיים. ברי כי זכותו של כל אדם לכפור במיוחס לו ולנהל הוכחות, והדבר לא יזקף לחובתו (סעיף 40א(6) לחוק העונשין). ועם זאת, בבחינת עתירתם של הנאשמים להקלה בשל ייעול ההליך איני יכול להתעלם מן האופן בו נוהלו ההוכחות. זאת, תוך שההגנה ממעטת במאמצים למקד את ההליך ולייעלו ובכלל זה עומדת על העדתם של עדים שנגיעתם לגרעין הקשה של האישום מוגבלת, בדגש על שוטרים שביצעו את המעצר או מי שנקלע במקרה למקום. העדים נחקרו ממושכות בסוגיות שאינן במוקד הדילמה מושא התיק, כגון מסלולי הריצה שלהם אל הנאשמים הנמלטים או המיקום בו ערכו את דוחות הפעולה שלהם. להמחשה ניתן לעיין בפרוטוקול ישיבת ההוכחות מיום 19.4.15 ובפרוטוקול ישיבת תזכורת מיום 10.6.15. עוד יש לציין, כי בסופו של דבר הודו הנאשמים בכתב אישום שעובדותיו המהותיות לא תוקנו בהשוואה לכתב האישום המקורי, והושמטו ממנו סעיפי אישום שבשוליים.

כל אלה מחלישים את משקלו של השיקול הנוגע לייעול ההליך בידי הנאשמים.

22. אעבור לדון בנתונייהם של הנאשמים השונים. כולם בחורים צעירים, בגילאי 26 עד 29, ולכולם אין זה מפגשם הראשון עם החוק.

אשר לנאשם 1, בעברו הרשעות בעבירות של זיוף ושימוש במסמך מזויף משנת 2011 בגין ריצה מאסר בעבודות שירות, בעבירה של זיוף סימני זיהוי של רכב משנת 2007, ובעבירות של הסעת שוהה בלתי חוקי, נהיגה פוחזת והפרת הוראה חוקית משנת 2007 בגין ריצה מאסר של 6 חודשים. גיליון הרשעות התעבורה

מעלה כי הנאשם 1 הורשע במספר עבירות של נהיגה ללא רישיון ואף נהיגה בפסילה, מהשנים 2007 ו-2008. מדובר במי שחוזר ונוהג הגם שאין ברשותו רישיון נהיגה, דבר המבסס סכנה של ממש ומתווסף לשיקולים לחומרה.

בנוסף, לקראת הטיעון לעונש התקבל תסקיר שירות המבחן בעניינו. הוצגו נסיבותיו האישיות של הנאשם, שלאורך תקופה נע בין עבודות שונות ותקופות אבטלה ותאר מצוקה כלכלית. צוינו הרשעותיו הקודמות וכי, בהתייחס לעבירות הנוכחיות, הביע חרטה אך צמצם מחומרת מעשיו ומחלקו בעבירות. שירות המבחן התרשם כי החרטה נובע מהמחירים ששילם במהלך ההליך ולא מהבנה של הפגם שבמעשים, וכי הנאשם 1 נחשף לאורך השנים לעבריינות, מתקשה להציב לעצמו גבולות וסיגל התנהלות של השגת כסף באופן לא חוקי. הומלץ על מאסר בפועל.

23. עברו הפלילי של הנאשם 2 כולל הרשעה משנת 2007 בעבירה קודמת שבוצעה תוך שהיה בלתי חוקית בישראל, של ניסיון פריצה לרכב והחזקת כלי פריצה. הוא נדון למאסר של 20 ימים ולעונשים נוספים.

הנאשם 3 הורשע בשנת 2013 בעבירות של כניסה לישראל שלא כחוק, גניבת רכב, נהיגה פוחזת ברכב, הפרעה לשוטר ונהיגה ללא רישיון שבוצעו בשנת 2009, ונדון לשנת מאסר ולעונשים נוספים, בהם שני חודשי מאסר על תנאי לעבירה של כניסה לישראל שלא כדין - עונש, שהיה תלוי ועומד בזמן בו בוצעו העבירות הנוכחיות.

עברו הפלילי של הנאשם 4 כולל הרשעה משנת 2006 בעבירות של התפרצות, גניבה, החזקת מכשירי פריצה וכניסה לישראל שלא כחוק. בגינו, נדון למאסר של חמישה וחצי חודשים ולעונשים נוספים.

24. בבחינת הפגיעה האפשרית של העונש בנאשמים שקלתי גם את היותם של הנאשמים 2, 3 ו-4 תושבי שטחים, דבר המגביר את קשיי המאסר, בין היתר נוכח הריחוק ממשפחותיהם. התחשבתי גם בנסיבותיהם האישיות של הנאשמים וקשייהם הכלכליים של הנאשמים 1 ו-4, כפי שהוצגו בטיעוני באי-כוחם ובעניינו של הנאשם 1 גם בתסקיר שירות המבחן. נוכח קשיים אלה מצאתי לגזור קנס המתקרב לרף הנמוך של המתחם ההולם.

25. מנגד, התמונה המתקבלת מן השילוב שבין העבירות בהן הורשעו בהליך זה, ובין הרשעותיהם הקודמות של הנאשמים היא של צעירים שדרך הפשע אינה זרה להם, ושתעוזתם הופכת אותם לסיכון לציבור. הדבר מחדד את משקלו של שיקול ההרתעה האישית, לצד שיקולי הגמול. עוד יש לתת ביטוי לשיקולי ההרתעה הכללית, בהתאם להנחיית בית המשפט העליון עליה עמדתי לעיל ואשר מבקשת לספק מענה לנגע ההתפרצויות.

26. במכלול השיקולים אני סבור כי יש לגזור על כל אחד מן הנאשמים עונש מאסר המצוי ברף בינוני עד גבוה, במתחם שנקבע לגביו. בעניינו של הנאשם 1 על העונש לבטא גם את עברו הפלילי המציג ריבוי הרשעות, את המלצת שירות המבחן בעניינו אשר מחדדת את שיקול ההרתעה, ואת הסיכון הכרוך בהחלטותיו לשוב ולנהוג ללא רישיון, למרות עונשים שהוטלו עליו. בענינם של הנאשמים 2 ו-4 על העונש לשקף, מחד, כי שבו וחסאו בעבירות רכוש תוך שהיה בלתי חוקית בישראל, ומאידך כי הרשעותיהם הקודמות נוגעות לעבירות שבוצעו לפני מספר שנים. הדבר נכון גם לגבי הנאשם 3, אלא שההליך הקודם בעניינו הסתיים לפני זמן קצר יחסית והוא ביצע את העבירות הנוכחיות זמן לא רב לאחר שחרורו ממאסר ולמרות מאסר מותנה. לכן, נתוניו מכבידים מעט יותר מאלה של הנאשמים 2 ו-4.

27. אני גוזר על הנאשמים את העונשים הבאים:

לנאשם 1

א. 24 חודשי מאסר בפועל, שיימנו מיום מעצרו (31.12.14).

ב. שישה חודשי מאסר, אותם ירצה אם ישוב ויעבור בתוך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר עבירה המנויה בסימן ד' לפרק י"א לחוק העונשין, או עבירת גניבה לפי סימן א' לאותו פרק.

ג. שלושה חודשי מאסר, אותם ירצה אם ישוב ויעבור בתוך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר עבירה של הסעת שוהה בלתי חוקי לפי סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל.

ד. חודש מאסר, אותו ירצה אם ישוב ויעבור עבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה לפי סעיף 10א לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א-1961.

ה. אני פוסל את הנאשם מנהיגה למשך שנה מיום שחרורו ממאסר. מובן כי גם בתום תקופה זו מותנית הנהיגה בהוצאת רישיון כחוק.

ו. קנס בסך 1,200 ₪, או שישה ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד 1.3.16.

ז. פיצוי למתלוננת בסך 500 ₪, שישולם עד 1.3.16. **המאשימה תמציא למזכירות את פרטי המתלוננת לצורך העברת הסכום לידיה.**

לנאשם 2

א. 20 חודשי מאסר בפועל, שיימנו מיום מעצרו (31.12.14).

ב. חמישה חודשי מאסר, אותם ירצה אם ישוב ויעבור בתוך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר עבירה המנויה בסימן ד' לפרק י"א לחוק העונשין או עבירת גניבה לפי סימן א' לאותו פרק.

ג. חודש מאסר, אותו ירצה אם ישוב ויעבור עבירה של כניסה או שהיה בלתי חוקית בישראל, לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל.

ד. קנס בסך 1,200 ₪, או שישה ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד 1.3.16.

ה. פיצוי למתלוננת בסך 500 ₪, שישולם עד 1.3.16.

לנאשם 3

א. 21 חודשי מאסר בפועל, שיימנו מיום מעצרו (31.12.14).

ב. אני מורה על הפעלת המאסר המותנה שנגזר על הנאשם 3 בת.פ. (י-ם) 1660/09 (גזר דין מיום 23.1.13). בשים לב לעונש שהוטל בהליך זה ולעקרון המידתיות אני קובע כי העונש המופעל ירוצה חציו בחופף לעונש בהליך זה, וחציו במצטבר לו.

בסך הכל על הנאשם לרצות 22 חודשי מאסר, מיום מעצרו.

ג. חמישה חודשי מאסר, אותם ירצה אם ישוב ויעבור בתוך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר עבירה המנויה בסימן ד' לפרק י"א לחוק העונשין או עבירת גניבה לפי סימן א' לאותו פרק.

ד. חודש מאסר, אותו ירצה אם ישוב ויעבור עבירה של כניסה או שהיה בלתי חוקית בישראל, לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל.

- ה. קנס בסך 1,200 ₪, או שישה ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד 1.3.16.
- ו. פיצוי למתלוננת בסך 500 ₪, שישולם עד 1.3.16.

לנאשם 4

- א. 20 חודשי מאסר בפועל, שיימנו מיום מעצרו (31.12.14).
- ב. חמישה חודשי מאסר, אותם ירצה אם ישוב ויעבור בתוך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר עבירה המנויה בסימן ד' לפרק י"א לחוק העונשין או עבירת גניבה לפי סימן א' לאותו פרק.
- ג. חודש מאסר, אותו ירצה אם ישוב ויעבור עבירה של כניסה או שהיה בלתי חוקית בישראל, לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל.
- ד. קנס בסך 1,200 ₪, או שישה ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד 1.3.16.
- ה. פיצוי למתלוננת בסך 500 ₪, שישולם עד 1.3.16.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.

ניתן היום, ט"ו חשוון תשע"ו, 28 אוקטובר 2015, במעמד
הצדדים.